

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42084

гр. София, 23.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

като разглежда докладваното от Цв. М. Частно гражданско дело № 20231110127818 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК

Постъпила е молба с вх. № 238304/24.08.2023 г. на адв. К. Б., в качеството ѝ на пълномощник на длъжника Х. Й. С., за допълване по реда на чл. 248 ГПК на определение № 28673/16.08.2023 г., постановено по настоящото дело, в частта за разноските, като в полза на адвокатата бъдат присъдени поисканите с възражението по чл. 414 ГПК разноси за адвокатско възнаграждение в общ размер на 680,00 лв. за осъществено от нея безплатно процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв.

Насрещната страна – „....“ изразява становище за неоснователност на молбата и направеното с нея искане. Поддържа, че не са налице предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., тъй като не е доказано длъжникът да е материално затруднено лице, позовавайки се на извършени справки в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ, според които С. има участие в търговски дружества. Заявява, че действието по подаване на възражение по чл. 414 ГПК няма самостоятелен характер, тъй като е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в исково, поради което за него не се дължи самостоятелно адвокатско възнаграждение, а освен това не е необходимо да бъде мотивирано. Допълва, че разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е неприложима в рамките на заповедното производство, тъй като негов предмет е общо заявено вземане, а не отделни иски претенции. Позицията се на практика на СЕС. По изложените съображения моли за отхвърляне на искането за допълване по реда на чл. 248 ГПК.

Искането по чл. 248 ГПК е направено в законоустановения срок (едноседмичен за обжалване на определението), поради което се явява процесуално допустимо. Разгледано по същество – искането е частично основателно.

С определение № 28673/16.08.2023 г. съдът е обезсилил издадената по настоящото дело заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 01.06.2023 г., тъй като спрямо длъжника не е предявен установителен иск в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК.

В случая, съдът намира, че в полза на длъжника действително се дължат разноси, доколкото в преклузивния едномесечен срок кредиторът не е предявил иск за съществуване на вземанията по заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК от 01.06.2023 г. и в приложение на нормата на чл. 415, ал. 2 ГПК същата е била обезсилена. Своевременно искане в този

смисъл адв. К. Б. е направила още с подаденото от нея от името на длъжника възражение по чл. 414 ГПК, а именно: за присъждане в нейна полза на адвокатско възнаграждение в общ размер на 680,00 лв. (480,00 лв. – по иска за главница и 200,00 лв. – по иска за лихва) за осъществено безплатно процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. Наред с това, съгласно разпоредбата на чл. 81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася по искането за разноски – арг. чл. 81 ГПК. Доколкото с определението от 16.08.2023 г. настоящото производство е приключило, съдът е следвало да разпреди и отговорността за разноските по него. На л. 18 от заповедното дело е представен договор за правна защита и съдействие от 14.06.2023 г., сключен между Х. Й. С. и адв. К. И. Б., в който страните изрично са заявили, че длъжникът ще бъде представляван от адвокатата безплатно на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., тъй като е материално затруднено лице, което обстоятелство С. е декларирал с подписа си в договора, като адв. Б. се е съгласила да представлява клиента си безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Съдът намира, че представянето на договора за правна защита и съдействие, в който изрично е вписано, че правната защита се оказва от адвокатата на клиента безплатно, както и основанията за това – доверителят е материално затруднено лице, е достатъчно, за да се приеме, че е налице сочената хипотеза по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв (в този смисъл е Определение № 337 от 18.10.2018 г. на ВКС по т. д. № 2221/2017 г., II т. о., ТК, Определение № 27 от 14.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4735/2019 г., II г. о., ГК, Определение № 395 от 9.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1314/2018 г., II т. о., ТК.). Нещо повече, в тежест на заявителя „....., който е оспорил наличието на предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, е да докаже това свое възражение, като представи доказателства, от които да се установява, че длъжникът Х. С. има имущество, поради което не е материално затруднено лице и не са налице основанията да му бъде предоставена безплатна адвокатска защита. Такива доказателства обаче от страна на заявителя не са представени със становището му от 19.09.2023 г., още повече, че сам по себе си фактът на участието му в търговски дружества също не обосновава категоричен извод в тази насока. Ето защо, съдът следва да съобрази изявленията на страните в представения договор за правна защита и съдействие от 14.06.2023 г. и от тях да приеме, че адв. К. Б. е предоставила на длъжника Х. С. безплатна адвокатска защита в рамките на настоящото дело и съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв. адвокатът има право в нейна полза да се присъди адвокатско възнаграждение. Що се отнася обаче до неговия размер, следва да се отбележи, че заповедното производство е уредено като едностранно, поради което именно в чл. 7, ал. 7 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е поставено наред с други едностранни производства – производство по обезпечаване на бъдещ иск, производство по издаване на изпълнителен лист. Защитата на длъжника в заповедното производство може да се изрази в подаването на възражение по чл. 414 ГПК, подаването на възражение пред въззивния съд по чл. 423 ГПК, обжалването на разпореждането за незабавно изпълнение по чл. 419 ГПК, отправяне на искане за спиране на изпълнението по чл. 420 ГПК, обжалване на заповедта за изпълнение в частта за разноските по чл. 413, ал. 1 ГПК. По отношение на разноските на длъжника, направени в хипотези на обжалване на актовете на съда, приложение следва да намери нормата на чл. 11 от горната Наредба. Попълването и подаването на възражение по чл. 414 ГПК също представлява вид адвокатска защита, но макар за нея да се изисква учредяване на представителна власт, тя не представлява процесуално представителство по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗАдв. и чл. 7, ал. 2 и ал. 7 от същата Наредба. Това е така, тъй като по възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а указания до заявителя за предявяване на иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Възражението няма самостоятелен характер и е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не е израз на материалноправна защита на длъжника /в този смисъл е определение № 45/23.01.2019 г. по ч. т. д. № 3074/2018 г. на ВКС, I ТО и определение № 140/19.03.2020 г. по ч. т. д. № 236/2020 г. на ВКС, II ТО/.

Изрично законът освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, което обуславя извод, че законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. Следователно, изходът на спора относно материалното право на кредитора не е обусловен от преценка относно обосноваване или основателност на възражението, подадено от длъжника. Ето защо, за осъществено процесуално представителство на длъжника в рамките на заповедното производство не намира приложение нормата на чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доколкото предоставената правна защита и съдействие, изразяваща се в подаване на възражение по чл. 414 ГПК не е сред изрично предвидените в Наредбата случаи, то на основание § 1 от ДР на същата възнаграждението следва да се определи по аналогия, като се изходи от вида на самото процесуално действие. За възражението е налице образец, утвърден с Наредба № Н-2/18.02.2020 г. за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство, издадена от министъра на правосъдието /обн. ДВ, бр. 15 от 21.01.2020 г./. Според утвърдените образци на заповед за изпълнение към нея винаги е приложена бланка за възражение, която се връчва на длъжника и която съдържа указания за попълването ѝ, включително за необходимостта, когато част от вземането се признава, това да се посочи изрично. Ирелевантно в случая е дали длъжникът чрез процесуалния си представител е подал мотивирано възражение срещу издадената заповед за изпълнение, тъй като това не е относимо към реда за определяне на разноските за адвокатско възнаграждение. В случая, длъжникът има право на разноски по реда на чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, установяваща минималния размер на следващото се адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението, остава неприложима спрямо дължимото възнаграждение за защита на длъжника срещу заповедта за изпълнение, чрез депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, която форма на защита не е обусловена от материалния интерес. Тази уредба може да се съотнесе само към заявителя, но не и към защитата на длъжника срещу заповедта за изпълнение. Ето защо, при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, следващо се в полза на адв. К. Б. за осъщественото от нея в полза на длъжника безплатно процесуално представителство по заповедното дело, съдът съобрази конкретно извършените от пълномощника процесуални действия, изразяващи се в подаване на бланково възражение по чл. 414 ГПК, поради което намира, че като основа за определяне на следващото се адвокатско възнаграждение следва да послужи сумата от 200,00 лв., установена в разпоредбата на чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 14.06.2023 г./, която е приложима по аналогия съгласно § 1 от ДР на същата /в този смисъл е определение № 102/14.03.2022 г. по ч. т. д. № 2481/2021 г., I, т. о. на ВКС/, а не чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от същата. Следва да се отбележи още, че съображенията в горния смисъл са били възприети и с Определение № 1292/16.02.2022 г. по ч. гр. дело № 13860/2021 г. на СГС, II-A въззивен състав, Определение № 10936/19.09.2023 г. по ч. гр. дело № 5290/2023 г. по описа на СГС, ЧЖ- I-A състав, Решение № 1341 от 19.02.2020 г. по в. гр. д. № 4109/2019 г. на СГС, II-Д въззивен състав, Определение № 3262/01.10.2017 г. по в. гр. д. № 3474/2017 г. на САС и определение № 11614/16.11.2022 г. по ч. гр. дело № 11675/2022 г. по описа на СГС, I-II състав. Отделно от посоченото, задължителната практика на ВКС, която настоящият състав споделя /в този смисъл са Определение № 60345/11.10.2021 г. по ч. гр. дело № 3103/2021 г., III г. о. и Определение № 10/13.01.2020 г. по ч. гр. дело № 4908/2019 г., III г. о., възприема разбирането, че размерът на адвокатското възнаграждение не следва да се определи за всеки иск поотделно, както се претендира от страна на адв. К. Б..

При това положение, съдът намира, че искането за присъждане на разноси по реда на чл. 248 ГПК е основателно за сумата от 200,00 лв., представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, която следва да се присъди в полза на адв. К. Б. – арг. чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в актуалната редакция към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 13.06.2022 г./, в какъвто смисъл определение № 28673/16.08.2023 г., постановено по настоящото дело, следва да се допълни.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА на основание чл. 248 ГПК определение № 28673/16.08.2023 г. в частта за разностите, като **ОСЪЖДА** „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати в полза на адв. К. И. Б., ЕГН *****“, с адрес на кантората:, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., сумата от **200,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по реда на чл. 248 ГПК в останалата част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на страните – арг. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____